

Sanch Nova

REVISTA CATALANA MONTANYENCA

SANTORAL.

Avuy 4 d' Novembre.—Sant Carlos Borromeu b., Sta. Modesta vg. y Sants Vidal y Agrícola, mrs.
Dill. 5.—S. Zacariás prof. y Sta. Isabel, pares de S. Joan B.
Dinn. 6.—S. Sever, mr.
Dimec. 7.—S. Florenci bisbe, Sta. Catarina mr. y S. Ernest ab.
Dij. 8.—Sts. Sever, Severià, Carpóforo y Victori germans mrs.
Div. 9.—S. Teodoro mr. y la Ded. de la Bas. del Salvador en Roma.
Dis. 10.—S. Andreu Avelino cf. y Sta. Trifosa mr.

QUARANTA HORES.—Continuan en la iglesia del Inmaculat Cor de Maria.—La exposició de S. D. M. comensa á las cinch.

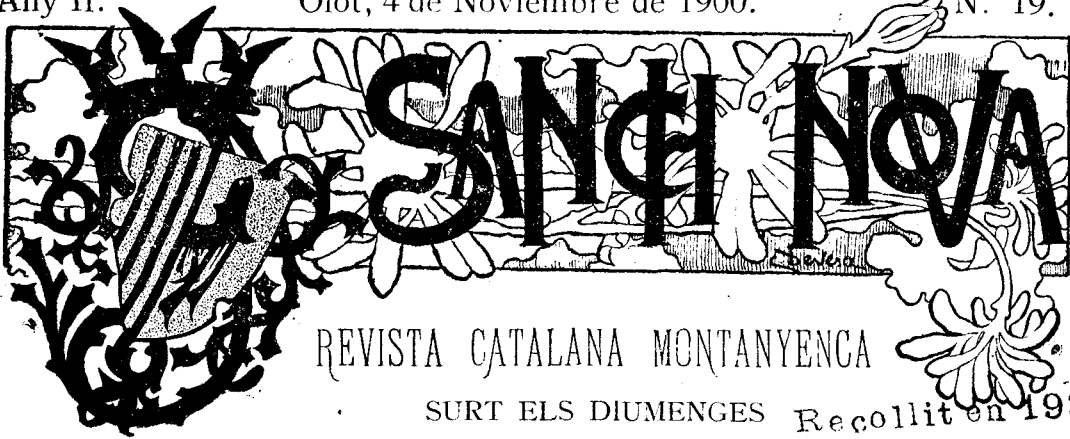
MERCAT D' OLOT.

Preus en la Plassa del dilluns últim.

MIDA DE 80 LITROS.

Blat.	17'00	Ptas.
Mastay.	16'00	«
Blat de moro	15'00	«
Fajol.	12'50	«
Mill.	14'00	«
Panís.	15'00	«
Mongetes.	25'00	«
Fabes.	15'00	«
Besses.	18'50	«
Llubins.	11'00	«
Patates (carga).	08'00	«
Ous (dotzena).	01'40	«

Núm. 19.

PERA SUSCRIPCIONS Y ANUNCIS

dirigirse á la

Imp. de Narcís Planadevall, Sant Esteve 29.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Un any. 5'00 Pessetas.

Semestre... .. 2'50

Pago adelantat.

CATALANOPHOBIA

II

Seguint l' estudi d' aquesta malaltia hem arribat fins aquí coneguent les generalitats, cosa indispensable pera poguer continuar aprofundint el coneixement d' aytal plaga.

Avuy ens toca empendrer la qüestió en una forma més concreta. Hem de provar de descriure les formes clíniques de la Catalanophobia. De moment pot dirse que les principals se redueixen á tres ben distingides. Forma aguda. Forma mansa ó sub-aguda y la tercera crónica ó més ben dit *Larvada*.

La primera aguda ó que també pot anomenarse paroxística, se distingeix per son esclat de sobte, per sa evolució rapidíssima y per esser molt contagiosa, de manera que casi sempre la pateixen ensemps uns quants individus. En general, els atacats solen esser gent inofensiva, curts de gambals, aixó sí, y per tant gent de poques lletres y menos sentit comú, per lo demés son com he dit, bona gent, sociables y fins alguns d' ells

casi imprescindibles, donchs que per tot els trobém fent presència y fressa, aixó no obstant també pateix aqüesta forma algún de més espabilat, que ja malalt de un amor propi exagerat ó d' orgull, se barreja entre 'ls atacats, per servirse de son deliri ab qualsevol fi, casi sempre personal y acaba sense endonarsen per encomanarse la malaltia per á l' últim ser tant mateix com ells mateixos.

Aquesta forma per esclatar necessita d' un acte fressós dels catalanistes, ó be de gent que la opinió pública desviada *habilmente* per els que pateixen la forma *crónica* tinga per tals. Quant aixó succeheix, es á dir, quant els catalanistes tenen alguna *pensada*, projectant un *meeting*, una *vetllada* ó altre acte positiu, veuréu que 'ls que per sa flaca naturalesa perillan de ser atacats, tot seguit se troban malament y ja 'ls hi comensa l'excitació; deseguida se buscan uns ab altres per canviar impresions y á mida que van trobantse va creixent el deliri y formalisantse cada dia més, fins arribar al punt de que 'ls catalanóphobos ja no viuen ni sosegán, llavors se constitueixen en reunió permanent, fent plans de mil maneres, pero sempre

de malalt, tots descabellats y està clar, com més son més s' embolican y el deliri va creixent fins arribar á son paroxisme. Es el período crítich, els malalts son presos d' obsessions, de alucinacions y fins de veraders atacs furiosos, tant, que alguna vegada solen ser verament perillosos per qui no 'ls conegui.

Aquest fondo trastorn psíquich es digne d' estudiarse en sa forma, donchs que te caràcters que fan que s' assembli ab altres, que ja son coneguts y classificats y un de tants es el deliri polítich ó de partit que 's patia en altres époques de revoltes y mohiment de idees en aquest sentit, mes es de notar que aquella forma tenia sempre per fonament una fe ab un ideal ó ab un home, sentiment exagerat que excitant el cervell acabava per dominar la voluntat, mentres que aixó no pot succehir avuy que la fe política ha casi desaparegut y ja no 's coneix el sacrifici sinó forsat. Per altre part nostres malalts, els de la forma aguda, ja hem dit y es ben cert que de ideals no 'n tenen de cap classe, perque ab prou feynes tenen idees.

També s' assembla molt el deliri catalanóphobo ab el de persecucions, perque una de les preocupacions constants dels atacats es el creurer que sempre els catalanistes se ocupan d' ells y que pensan ab ells, aixis es, que cualsevol pas que donguin, reunió que tinguin ó estornut que fassin, els hi sembla que 's per ells, tot se 'ls hi torna la forma d' un nou perill, de un nou fantasma contra quin se tenen de defensar ab qualsevol dels seus quimèrichs plans. Llavors es quan desplegan una activitat y un gasto de forces que casi no 's comprèn. Homes que 'n estat normal no serveixen per res, ni bo ni dolent, els veuriau en aquest cas no reposant ni dormint, sino rumiant, discursejant y corrént

sempre, no poden estarse quiets, ni la feyna, ni la familia, res hi val contra la bojeria, ni s' assemblan per res ab lo que eran avans. Deixeuos estar quan están aixis y si sou catalanistes no 'ls hi preguntéu pas quina hora es, perque 's pensarian que 'ls voléu enganyar.

La semblansa d' aquesta forma ab el deliri de persecucions ja s' explica prou si 's te compte sempre de quingent se tracta, aixó es, de poch desenrotllo intelectual y sabut es que un tonto es sempre pretenciós y envejós, per tant, es molt fácil que 'n ell s' hi dupliqui ab forsa aquella passió que 'n diuen *egolatria* y aixis s' explica que sempre 's creguin que tot se fa per ells, per altre part, un tonto per molt que ho sia no deixa de tenir en certs moments coneixement de la seva flaqueza y aixó desenrolla en ell, inconcientment una vaga idea de impotencia que 's transforma en una especie de por instintiva y per aquí ve 'l temor de un perill constant ó persecució.

En quant á la duració y marxa ulterior d' aquesta forma de catalanophobia ja hem dit que sol ser rápida y en general dura tant com la causa que l' ha motivada ó fet esclatar, ó sia la *provocació* dels catalanistes, perque quant aqueixa deixa de ser, els malalts se calman, si be que no 's curan, desapareix el deliri ruidós, els malalts tornan á agafar *gana* y la feyna, els que 'n tenian costum y sembla que tot ha passat, mes en realitat han passat á l' última fase de 'ls desarreglos psíquichs ó sia aquella indiferencia actaparadora moltes vegades porta oberta á la incurable estupides, el malalt ja no 's mou ni s' excita, per res de 'l que 'l treya de casilles avans, solsament una cansó catalana, la vista sobtada de les quatre barres, li produhirá una petita

commoció interna que passa desapercibuda per tothom, donchs que sols se tradueix en un petit mohiment de fisonomia com si fos una débil senyal de protesta de un ànima que encara reacciona ó més abiat ab aquella rialleta que vol ser de menyspreu y que en realitat es senyal més terrible y que no falla may de..... que no hi ha cura ni esperança pel pobre convalescent.

Olot, Octubre de 1900.

EVELI BARNADAS.

IMPOSSIBLE

Impossible del tot es que may m' estimis, impossible es també deixi jo d' estimarte.

Sempre t' he sigut indiferent, ni tant sols has volgut odiarme, res t' han dit mes ardentes mirades, mes sospirs s' han perdut per l' espay, mes esperances se fongueren en el gelat mar de ta indiferencia..... de ta indiferencia tan gran com mon amor vers tú, dona de marbre, sense cor. Mes no, que cap culpa hi tens, res pots ferhi si no t' inspirò simpatia ni amor, si 'm contes entre 'l número dels que res t' importan, ja ho sé, menos, molt menos hi puch ferhi jo si com empès per forsa major de la que no puch sustraurem, me sento atret per tú mon ideal, mon amor.

Cuant molt jove encar, en la primavera de ma vida, formava en mon cervell castells d' ilusions pel pervindre, ma imaginació dibuixava en mitj d' elles una figura divina, ideal, la figura de la dona àngel, l' únich ser que tenia que fer bategar mon cor si 'l trovés un dia dins la realitat, igual com l' havia concebut en ma fantasia després despertava, fugian de

moment aquelles ilusions y sols restava aquell ideal confós dins ma imaginació, deixantme son recort una llanguidesa agradable com el despertar d' un somni bonich, vialler.

Un dia, tant de bo may hagués vingut, la casualitat va posarte devant meu y al contemplarte me semblà veurer en tú aquella dona ideal que havia mon cervell forjat y dibuixat ma fantasia y vaig estimarte tant prompte com vaig conceixert com si ta imatge com fluit elèctrich hagués passat instantànea dels ulls al cor.

Y senti forta alegria al pensar que un jorn podríes esser meva, sols meva, vivint junts, sempre junts, deixant al temps, testimoni de uostra ditxa, que corrés tranquil com mansa riera rissada pel suau ventijol d' eterna primavera.

¡Cuant equivocat anava! Prompte vaig veurer que may mon desitj seria un fet, ni mos somis serian may una realitat.

Ta indiferencia vers á mi matà mes esperances, mes ilusions, mon pervindre, però ni fugí de mon cervell ta imatge, ni ma folla passió vers tú fugí de mon cor. Aixó no 'm fou possible.

Més tart vaig provar d' oblidarte y lluny de tú, cercant la soletat del camp me vaig creure poguer allunyar també de tú ma pensa. Tampoch fou possible.

Llavors com boig, desesperat, vaig tirarme en mitg del bullici del mon y de sos mentits plahers y ni uns ni altres foren prou per no recordarte. La boyra dels plahers embolcallà y esborrà algùn moment ta angelical figura, pero fou sols un moment, puig mon cor enfangat llavors en el llot de la materia, més que may te trovava ideal, volia enlayrarse vers tú y et demanava ton amor, ton amor pur que may tenia qu' esser meu.

Avuy ja no sé que fer. Com el naufrèch perdut en alta mar en vá he cercat el rumbo, mos esforços han resultat estérils, inútils ¡Qué tinch que fer?

Soms dos extrèms oposats. Ni tú pots volguerme, ni puch jo deixar de estimarte.

Conech ahont es ma felicitat, pero no m' es donat per un may més disfrutarla. ¡Si tant sols pogués oblidarte!

X.

15 Octubre 1900.

AL EXTRANJER

Contra la centralisació

Ab aquest titol, el notable pensador Novicow, acaba de publicar un llibre, en el que fa un detingut estudi de les funestes conseqüències que porta la centralisació y senyala als Estats moderns el camí del regionalisme y federació com a idees que tenen de portar als pobles per la via del progrés y de la pau.

Segons en Novicow, la centralisació es producte del concepte barbre de la forsa y del predomini de la guerra. L' invasió dels Tartres a Rússia, diu, estableix el predomini de Moscou y es causa de la destrucció dels petits principats establerts sobre les runes del imperi de Burik; les guerres feudals a Fransa centralisaren en mans del Rey tots els drets; l' Alemanya moderna accepta l' hegemonia de Prussia perque vol esser forta y resistir tota embestida del exterior.

Analisa en Novicow les conseqüències de la centralisació política y dedueix que son desastroses per a'l poble que les sofreix; filles de la cen-

tralisació son les plagues de la burocracia, la destrucció del particularisme y l' indiferenciació de les funcions socials.

La burocracia te la tendència constant de invadirho tot, introdueix la rutina, ofega les iniciatives, enerva y anula als homes de voluntat y la conseqüència final es la disminució de l' intensitat de la vida nacional.

La centralisació política produeix el predomini exagerat de la capital sobre la provincia, y anula el particularisme qu' es una de les forses més poderoses per a'l progrés de la humanitat. En els grans Estats centralistes del continent, Russia y Fransa, la vida intel·lectual y artística de les provincies, es quasi nula, tota està reconcentrada en la capital.

Per bonica y poderosa que sia a París la vida intel·lectual, te de recordar-se que 'l seu esplendor es comprat a cambi del ensopiment de grans y magnífiques regions. Analisant bé la cosa, pot afirmar-se que la centralisació de tot lo moviment intel·lectual en una sola ciutat, se salda ab pèrdua per a'l conjunt de la nacionalitat.

En Novicow estudia detingudament els efectes de la centralisació de totes les funcions en mans del Estat per mèdi de la centralisació política y 'n dedueix que aquesta centralisació es funesta per a les nacionalitats que la suportan. L' instrucció pública pot servir d' exemple.

Quan la Revolució francesa tirà per terra totes les institucions antigues, Bonapart tenia tota la llibertat per a organisarles a son gust; desgraciadament no descuydà l' instrucció per a ferla servir a sos fins particulars, y calcà les institucions escolars sobre les institucions del exèrcit. El cos d' ensenyansa va esser com un estat major subordinat a l' autoritat absoluta d' un quefe únich. Desde aquet

mement se pot dir que l'obra de la instrucció pública va esser malmesa. L'ideal baix el punt de vista del interès nacional es que *no hi hagi pas dues institucions d'instrucció pública enterament iguals*. Si l'iniciativa privada y la exuberant varietat que ella produeix naturalment son necessaries en algú lloch, es en l'instrucció pública. Tot professor que mereixi veritablement aquest nom, te de tenir quelcom d'apóstol; el gran impulsor de l'activitat intelectual en l'individu, es la convicció íntima y fonda de que posseix la veritat. Fer del cos de professors una serie de funcionaris, es senzillament suprimir l'ànima de l'instrucció pública y convertirla en una cosa inversa de lo que tindria de ser.

Aquets son els punts principals tractats per en Norvicow, que veu en lo centralisme y en el funcionarisme polítich les principals causes de la decadencia dels pobles.

SECCIÓ COMARCAL.

CAMPRODÓN.

31 d' Octubre.

El dia 29 la societat coral Camprodonense celebrà la seva festa. A les onze del mati pressedit de la música y el Pendó se dirigiren els socis desde 'l local de la societat à l' iglesia Parroquial ahont celebraren un Ofici molt ben cantat per la secció coral. L' iglesia se vegé plena de gom á gom, entre socis y no socis. De retorn á n' el local, un cop acabat l' Ofici, s' acordá obrir una subscripció pera fer tocar sardanes en la que tots els socis hi contribuïren plens d' amor é interès per la prosperitat y riquesa de la Societat y no volgueren que aquets di ners sortisen de la mateixa.

A la nit les parts teatrals ab que conta la Societat donaren á conèixer una vegada més que com aficionats ho fan d' alló més be,

aixis ho demostrá el brillant desempenyo de les pesses «Lo secret d' un testament» y «Un barret de rialles.» Mereix consignarse y fer especial menció de la Srta. Espigol, quina per ser la primera vegada, demostrá unes dots é inclinacions pera 'l teatro ben poch comunes.

Rebi la Srta. Espigol nostra més afectuoso felicitació.

Amenisaren els intermedis la secció coral y l' orquesta d' aquesta vila, cantant els primers «Las flors de Maig» y «La flor de la tomba.»

Han retornat de París y Súisa nostres benvolguts amichs Joseph y Pepito Vila.

Celebrém que 'ls hi hagi provat.

Senyor Alcalde, per més que no fassi cas de les meves queixes, no per aixó dech deixar de queixarme sempre que n' hi hagi motiu y ara en torno á tenir un.

El carrer Nou está que fa fástich, els vehins de dit carrer se l' han apropiat per famers y les fojes de fanch y aygua que tot l' any hi ha el fan intransitable ¿Perqué no procura, senyor Alcalde, fer cumplir les ordres municipals tant en un carrer com en altre? els que per allà debém passar tots els dies li quedarém agrahits no més fent cumplir, ja veu que no es molt demanar, ¿ens atendrá? no ho crech.

El corresponsal.

BANYOLAS.

1 de Novembre.

Sembla que ja es hora de parlar de nostra festa major, que fini el passat diumenge. El dia de nostre Patró lo millor fou la missa del Mestre Guiorza, exccutada admirablement per la orquesta y cantors; el sermó fou en catalá y per éll havém de felicitar á mossen Alabau, orador eloqüent y de gran fama, com també á la Casa Misió per haber acabat ab la rutina dels anys anteriors; aquest es el modo de que sia compresa la doctrina del mártir del Golgota. La profesó de la tarde estigué bastant concoreguda,

brillant per sa ausència el magnífic ajuntament. El demés tot resultà bé, reduhintse à sardanes, concerts, balls y teatres.

Les promeses regates foren *una lata* y aixís mateix el migrat castell de focs al llach, que pel preu podian ser altre cosa, de tots modes l'efecte que produhiren fou agradable.

La concurrencia fou gran durant les festes sobre tot al segon dia.

El dia 22 del passat mes se calà foch à can Pau Palmada del carrer Major, peuguentse dominar de moment ab l'ajuda dels vehins y bombers.

Dies passats arribaren quatre escuadrons de cavalleria de Treviño y prengueren la direcció de Mieres y Santa Pau, alguns profetisaren que serian aucells de malt temps.

Fa poch dies nostre compatrici y bon amic don Marián Malagelada 'ns envià una circular notificantnos la seva presa de possessió de Registrador en Sort (Lleyda). Ens en alegrém de que hagi obtingut dit càrrech.

Els pagesos s'afanyan à sembrar aprofitant la saó d'aquests dias.

Avuy han marxat cap à París uns quants banyolins, entre ells s'hi conta en Salvador Masgrau, en Martiriá Butiñá, en Frederich Pagés, en Jaume Coll y altres que no recordo en aquest moment.

El corresponsal.

BESALÚ.

2 de Novembre.

Dijous passat, diada dels difunts, fou colocada la lápida en el ninxo del que fou nostre amic y venvolgut company de causa y soci ferm de la Agrupació Catalanista d'aquesta vila en Joan Busquets y Juanola, que morí el dia nou de Abril passat, Era persona molt apreciada y benvolguda de tothom causant la seva mort gran sentiment tan

à la seva familia, com als molts amichs que tenia de 'ls quals era molt estimat, desitjém resolta resignació à sa familia y molts anys de vida per poguerlo recordar.

En el dia següent al dematí se celebrà en la capella de dit cementiri, una solemne missa com à recort dels que descansant en pau, la qual fou concorreguda del tot.

Per aquí se comenta molt lo succelit en la provincia de Barcelona, sobres les partides de carlins que dihent que 's han alsat per allí, tementse algun aixecament per habert tingut la Guardia civil de aquesta vila y de Tortellá que anaren reconcentrats à la capital, però ens creyém y son molts els que ho creuen que tot aquest remanament, es una maxagauxa del Govern.

Perque per lo que toca en aquesta provincia hi regna solemne quietut.

El corresponsal.

CRÓNICA LOCAL.

En la porta principal de correus s'hi troban fixats els següents anuncis.

AVÍS AL PÚBLICH

Desde aquesta fetxa l'entrada à el Telégrafo serà pel carrer de Lorenzana davant de la presó.

Olot 29 Octubre de 1900.

Les arribades dels correus son à les 12 y mitja y à les 5 de la tarda.

Sortida del corréu à les 11 menos quart de la nit.

El despatx de certificats y valors en els dies festius es de 9 à 10 del matí y en els demés dies de 5 à 7 de la tarda.

Tenim noticia de que està à punt de inaugurar-se el Gimnàs Olotí pera abdós sexes, hont baix direcció facultativa se cultivarà l'higiene en lo que

atany à la educació física, aixís com se tractaran deformitats ó desviacions orgàniques.

Molt ens alegrém de que aixís siga ben prompte.

La contribució territorial é industrial del quart trimestre de 1900, se cobrarà en aquesta vila durant els dies 9, 10, 11, 12, 13, 14 y 15 de Novembre de 8 à 12 del mati. Els industrials que tingan sollicitada la matrícula ó que hagin sofert alteració en virtut de la última visita de Inspecció de Hisenda, deurán realisar el pago també en els indicats dies en la oficina recaudatoria, sita en la plassa de Catalunya, baixos de casa Capdevila. Pera millor facilitat de la recaudació y comoditat del públich, el recaudador senyor Roca, recomana la presentació del últim rebut pagat.

Diumenge passat se celebrà una vetllada en el *Institut Oloti*. El septimino que usualment está encarregat d'alguns números del programa va executar, *A la chapelle de la Beau* y alguns fragments de *Caballeria Rusticana* de Mascagni. El senyor Rubió va cantar la cansó catalana *La flor de la immortalitat*. La senyora y senyoreta M. Coromina y T. Terrades, tocaren à quatre mans en el piano la *Danza Delle Ore*, de la ópera Gioconda de Ponchielli, que meresqué 'ls honors de la repetició. En Berga y Boada llegí la memori d'una excursió à Puigsacalm, escrita pel senyor Aguirre, que fou il·lustrada ab la projecció de vistes fotogràfiques degudes al senyor Bartrina, quines foren projectades pels senyors Freixa y Masllorens. Anarquia y Poder sigué 'l tema que desenrotllá don M. Puja-

La distingida concurrència aplaudi

tots els números que componian el programa de la vetllada y en sorti complascuda com de costum.

Està ja casi restabler de la enfermetat que sofria havent entrat en l'estat de convalescencia nostre benvolgut amich y company don Estanislau Vayreda.

En la diada de Tots Sants el Cementiri de nostra vila se vejé sumament concorregut per molta gent que anà à oferir una plegaria per sos passats.

En nostre Cementiri s'hi notaren varies importants millores, una d'elles es la reforma de la portalada que dona à la part de les Estires, la qual estava en bastant mal estat. També produhian molt bon efecte les criptes, sobre tot algunes lápides de bronze foses en els tallers de nostre amich el senyor Barberi.

Alhir se donà comensament en nostre iglesia Parroquial al novenari de ànimes en el que predicarà un eloqüent Pare de la Casa-Missió de Banyolas.

En la Sala del Consistòri Nou de Casa de la Ciutat se reuniren dimars passat al vespre l' honorable Cos d'adjunts dels Jochs Florals de Barcelona pera procedir à la elecció del Nou Consistori y aprobació de comptes, de conformitat ab 'l que disposan 'ls Estatuts. Al acte hi assistí numerosa concurrència, resultant elegits Mantedors per grandíssima majoria 'ls següents senyors: D. Francisco Pi y Margall, D. Joseph Franquesa y Gomis, D. Jacinto Torres y Reyató, don Emili Vilanova, D. Ricart Permanyer y Ayats y D. Salvador Vilaregut, y

com a suplents D. Alfons Damians, D. Joseph Berga y Boada, D. Joseph Maria Aguirre y D. Gabriel Alomar y Vilallonga.

Per unanimitat va ser presa en consideració, pera discutir-la en la vinenta junta, una proposició demanant que 's modifiquin els Estatuts, en el sentit de que 'ls dos Mestres en Gay Saber que deuen formar part cada any del Consistori, pogan ser substituïts per altres poetes premiats en els Jochs Florals.

La Junta Permanent de la «Unió Catalanista» ha quedat constituïda de la següent manera:

President, don Manel Folguera y Durán, de Sabadell. Vice-president, don Marián Vayreda, d' Olot. Tresorer, don Joseph O. Martí y Vallés, de Barcelona. Vocals: don Agustí M. Gilbert, de Tarragona; don Domingo Martí y Julià y don Joseph M.ª Rocá, de Barcelona, y secretari, don Lluís Marsans, de Barcelona.

De Roma telegrafian que S. S. Lleó XIII ha nomenat president de la Comissió cardenalicia pera la unió de

les iglesies cristianes al cardenal català senyor Vives y Tudó. Se diu en els cercles del Vaticà, que 'l Sant Pare recomana al Sacro Col·legi la elecció de dit purpurat per asucsehirlo en la cadira de Sant Pere.

Nostre Ajuntament en sa última sessió acordà quedar enterat de la comunicació enviada per nostre amic y compatrici senyor Blay, donantli les gracies per la felicitació que li envià ab motiu de la medalla obtinguda últimament.

Hem rebut una atenta comunicació firmada per la Diputació provincial, l' Ajuntament y 'l Capítol de la Catedral de Palma de Mallorca, invitantnos a la reunió que avuy, a dos quarts d' una de la tarde celebraran a Llotja les autoritats, corporacions y vehinat d' aquella regió pera acordar la erecció d' un monument a Ramon Llull, digne de sa santetat y sa grandesa, y pera constituïr l' organisme que haurà de realisar el pensament.

OLOT.—Imp. de N. Planadevall.—1900.

DEFUNCIÓNS Y NAIXEMENTS

registrats en eixa vila, desde 'l 27 d' Octubre al 2 del actual.

Parroquia de Sant Esteve

DEFUNCIÓNS

Dia	Noms y apellidos	Domicili	Estat	Anys
28	Francisca Teixidó Curcoy . .	Alta Maduxa	casada	36
30	Ana Molas Pujol	Gerona	casada	52
	Noys, 0.		Noyes, 0.	

NAIXEMENTS

Noys, 3.		Noyes, 3.
Total defuncions, 2.		Total naixements, 6.

LA GRESHAM

COMPAÑIA INGLESA DE

Seguros sobre la vida y de Rentas Vitalicias

Fundada en el año 1848

Pólizas indisputables.—Beneficios capitalizados.—Primas muy moderadas.
LA GRESHAM tiene constituido el depósito exigido por las Leyes fiscales vigentes como garantía para sus asegurados en España

Oficinas para Cataluña, Plaza de Cataluña, 9.—BARCELONA.

LA PALATINE

COMPAÑIA INGLESA DE

seguros contra incendios, explosiones y accidentes

Capital **34.000,000** de pesetas.

Oficinas para Cataluña: Plaza de Cataluña 9.—BARCELONA.

PROVIN L' EXQUISIT

LICOR CANIGÓ

De venta en Cafés y Botellerías

Representant y depositari, D. Félix Planagumá,
Sant Rafel, 23.—OLOT.

LO POSITIU

AVIS AL PUBLICH; En l'acreditat establiment de sastreria de

JOAN BELLAPART

situat en els carrers de Sant Esteve, núm 9, y Sant Tomás, 5, de aquesta vila que en lo mateix establiment s'ha rebut un complet y variat assortit de gèneros última novetat pera la estació d'hivern, y que 's confeccionan trajes a mida desde 'l modich preu de 20 ptes. en avant, competint, d'aquesta manera, en baratura, gust y elegancia, ab les sastreries y basars de robes fetes més economiche de Barcelona y altres capitals.

Casa Baleta

Camiseria y Corbateria

MADAPOLAM

GRA D'OR

DE LA ACREDITADA FÀBRICA DE LA

Vda. de Joseph Tolrà

À 5 Y À 10 PESSETES PESSA

Hi ha per vendre

Un Parayguero nou, ab] rebaixa de preu.

Informaràn en la impremta d'aquest setmanari.